

Forbund, og saa fortsætter man med følgende Ord: „Til Gengæld for den derved vundne Betryggelse maa ogsaa Nordens smaa neutrale Stater anse det for en Æressag frivillig at paatage sig de militære Byrder, som dermed maatte følge, særlig for Danmark og Sverige, som Vogtere af Østersøens Bevarelse som internationalt Farvand“. Jeg tilstaar, at jeg anser denne Udtalelse for en særdeles uklog og overordentlig skadelig Udtalelse med Hensyn til Danmarks Stilling i militær-politiske Spørgsmaal, thi det, man gør gennem denne Udtalelse, er ligesom at byde sig frem overfor Stormagterne med en Art Tilbud om at paatage sig en Gendarmeripost ved Indløbet til Østersøen, ja, Ordene fører endda videre: Som Bevogtere af Østersøen. Jeg ved ikke, med hvilken Ret det konservative Folkeparti ligesom tilbyder dette paa Sveriges Vegne. Jeg følger mig overbevist om, at det har en meget ringe Baggrund derfor, naar det antyder noget saadant som Deltager i dansk Politik, og det vilde interessere mig, om Talsmændene for det paagældende Parti vilde være i Stand til her i Tinget i nogen Maade at give en Forklaring af, hvad det er, man overhovedet i den Henseende tænker paa. Hvorledes tænker man sig Danmark og Sverige ansat som en Art Vogtere af Østersøen, sikrende Østersøen som internationalt Farvand? Hvilke Følger tænker man sig, dette skal medføre for Danmark? Fremsat saaledes, som Udtalelsen er, er den kun egnet til at paadrage Danmark en Opmærksomhed og Interesse, som en til militær Gendarmeritjeneste villig Stat, som vi saa vist ikke har nogen som helst Grund til at fremkalde overfor os.

Derimod har vi Grund til at rejse det Spørgsmaal: Hvilke militære Forpligtelser paalægger selve Forbundspagten Danmark, naar vi staar overfor Indtræden i dette Forbund? Den Artikel, som er afgørende i den Henseende, er følgende Sætninger i Artikel 8: „Forbundets Medlemmer anerkender, at Fredens Opretholdelse kræver en Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed, og med Haandhævdelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Raadet skal under Hensyntagen til hver Stats geografiske Beliggenhed og særlige Forhold fremsætte Forslag til en saadan Indskrænkning til de forskellige Regeringers Overvejelse og Afgørelse. Disse Forslag skal gøres til Genstand for fornyet Overvejelse og eventuel Revision i det mindste hvert 10de Aar. Naar saadanne Forslag er blevet antaget af de for-

skellige Regeringer, skal de deri fastsatte Grænser for Rustningerne ikke kunne overskrides uden Raadets Samtykke“.

Der er i denne Artikel ikke en Tanke om at diktere de enkelte Stater deres Militærvæsen. Det strider ogsaa mod hele den stærke Hævden af hver enkelt Stats Suverænitet, som er den bærende Tanke i Forbundspagten, som den er blevet formet. Der er talt om en Maksimumsgrænse for Rustninger. Selve denne paa-bydes ikke den enkelte Stat af Raadet. Efter mit Skøn er dette en Svaghed i Bestemmelsen, men Forholdet er dette, at Raadet fremsætter et Forslag overfor Staterne, som Staterne kan antage eller forkaste, men forhaabentlig vil de Raad, der i saa Henseende fremsættes fra Folkenes Forbund, blive af en saadan Vægt, at disse Grænser vil blive antaget, men om dem siges der saa, at de ikke kan overskrides. Derimod er der intet Ord, som siger, at man ikke for de enkelte Staters Vedkommende kan gaa under denne Grænse. Hvis det havde været Forbundspagten Tanke og Indhold, maatte der i Stedet for denne Sætning: „Naar saadanne Forslag er blevet antaget af de forskellige Regeringer, skal de deri fastsatte Grænser for Rustninger ikke kunne overskrides uden Raadets Samtykke“, have staaet: „ikke kunne forandres opad eller nedad uden Raadets Samtykke“. Naar dette ikke staaar der, men kun Ordet „overskrides“, er det uomtvisteligt, at der kun er Tale om Grænsen opad. Man lægger altid i saa Henseende Vægt paa den relative Sætning: „Som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævdelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser“, men denne Sætning giver intet Udgangspunkt for Krav fra Raadets Side om Minimalgrænser. Derimod giver den de enkelte Stater Ret til at pege paa denne Sætning og sige: I kan ikke forlange, at vi skal gaa længere ned, end vi anser for forenelig med Løsningen af disse to Opgaver. Det er en Beskyttelsesbestemmelse for de enkelte Stater og ikke en Bestemmelse, som udvider Raadets Myndighed. Det samme gælder Bestemmelsen om Hensyntagen til hver Stats geografiske Beliggenhed og særlige Forhold, der historisk er indsat netop med den Begrundelse, at visse Stater som Frankrig, Serbien og Belgien paa Grund af deres geografiske og færlige Stilling overfor de omliggende Naboer maa være berettiget til at have mere Militærvæsen, end det ellers er Regelen for de forskellige Staters Vedkommende.